

KUSTANTAMO
HELMIVIIVO

POIS AJAN SYÖVEREISTÄ

Edgar Rice
Burroughs

C
CASPAK 3
TRILOGIA

TRP-22

Pois ajan
syövereistä

Edgar Rice Burroughs

Pois ajan syövereistä

suomennos ja jälkisanat

Reijo Valta

Kustantamo Helmivyö

Turku 2022

Kustantamo Helmivyö

ISBN 978-952-7211-94-6

Valmistaja: BoD, Norderstedt 2022

1

Tämä on kertomus siitä, mitä tapahtui Bradleylle sen jälkeen, kun hän lähti sisämeren länsirannalla sijaitsevasta Dinosauruslinnakkeesta.

4. päivä syyskuuta 1916 hän lähti neljän toverinsa, Sinclairin, Bradyn, Jamesin ja Tippetin, kanssa etsimään ulkomuurista paikkaa, josta voisi nousta sen huipulle.

Viisi Dinosauruslinnakkeesta lähtenytä miestä marssivat raskaassa caspakialaisessa ilmanalassa vyötärölle ulottuvassa heinikossa paahtavan aurinгон alla. Viidakon kasvillisuutta koristivat lukemattomat upeat kukat. Nyt he siirtyivät avoimelle niitylle ja puistomaisiin maisemiin tullakseen kohta tiheään eukalyptus- ja akaasiametsään, jossa oli myös

jättimäisiä kymmenien metrien korkeuteen ylettyviä saniaisia.

Maastossa, puissa ja ilmassa mateli, käveli, kiipeili ja lensi lukematon määrä erilaisia Caspakin elämänmuotoja. Koko ajan heitä uhkasi joku pelottava olento, ja harvoin heidän kiväärinsä pääsivät kylmenemään. Tosin he olivat jo lyhyessä ajassa Capronalla olivat tulleet tietoiseksi vaaroista, joten he marssivat eteenpäin nauraen ja jutellen aivan kuin sotilaat kesäretkellä.

”Tämä tuo mieleeni Eteläisen Clark -kadun”, huomautti Brady, joka oli kerran työskennellyt liikennepoliisina Chicagossa. Ja kun kukaan ei kysynyt miksi, niin hän itse kertoi syyn: ”Koska tämä ei ole oikea paikka irlantilaiselle.”

”Sitten Eteläisellä Clark -kadulla ja taivaalla on jotakin yhteistä”, vastasi Sinclair. James ja Tippet nauroivat, ja taas kerran kammottava ulvaisu tiheistä edestäpäin vei miesten huomion muualle.

”Yks noista pyhien kirjojen paholaisista”, mutisi Tippet, kun he pysähtyivät ja aseet tanassa odottivat väistämätöntä hyökkäystä.

”Nälkäinen veijarijoukko”, sanoi Bradley. ”Aina yrittävät syödä kaiken minkä näkevät.”

Hetkeen tiheiköstä ei kuulunut mitään. ”Se varmaan syö juuri nyt”, mietti Bradley. ”Yritetään kiertää se. Emme voi tuhлата ammuksia, niitä ei riitä loputtomiin. Seuratkaa minua.” Hän lähti kaartamaan oikealle aiotulta reitiltä, toivoen ettei heidän kimppuunsa hyökättäisi. He ehtivät noin kaksitoista askelta, kun tiheikkö alkoi liikkua, pensaiden oksat liikuivat erilleen ja väliin ilmestyi jättiläismäisen karhun pelottava pää.

”Valitkaa puunne”, kuiskasi Bradley. ”Emme voi tuhлата ammuksia.”

Miehet katsoivat puunsa. Karhu otti muutama askeleen eteenpäin, yhä pirullisesti karjuen. Se näkyi nyt olkapäitä myöten. Tippet katsoi hirviötä kerran ja karkasi kohti lähintä puuta. Silloin karhu hyökkäsi. Muut miehet kiipesivät valitsemiinsa puihin, paitsi Bradley. Hän seisoj katsomassa Tippetä ja karhua. Vaikka mies oli ehtinyt jo lähelle runkoa, niin valtavan karhun nopeus jotakin ylimaallista. Kun Tippetin jalka tarttui juureen ja hän kaatui, hänen kiväärinsä lennähti muutamien metrien pää-

hän. Välittömästi Bradleyn ase oli olkapäällä, ja terävää laukausta tervehti lihansyöjäpedon raivoisa karjunta. Tippet yritti päästä jaloilleen.

”Makaa hiljaa”, huusi Bradley. ”Emme saa tuh-
lata ammuksia.”

Karhu pysähtyi paikoilleen, kääntyi kohti Bradleytä ja sitten uudelleen Tippetin kimppuun. Joukkueen johtajan ase puhui jälleen äänekkäästi, ja karhu suuntasi sitä kohti. Bradley huusi kovaa: ”Tule, senkin pyhien kirjoitusten pahalainen! Emme voi tuh-
lata ammuksia.” Ja kun hän näki karhun aikovan hyökätä kohti, niin hän sai ajatuksen lähteä paeta paikalta nopeasti. Hän tiesi, että vihainen peto hyökkää useammin liikkuvaan kohteeseen, kuin maassa hiljaa makaavaan.

Ja karhu hyökkäsi. Kuin salama se lähti kohti englantilaista. ”Nyt juokse!” huusi Bradley Tippetille ja itse ryntäsi kohti lähintä puuta. Toiset miehet seurasivat puiden turvasta kisaa henkeään pidät-
tären. Pääsisikö Bradey turvaan? Se vaikutti ehkä mahdolliselta. Mutta jos hän ei pääsisi! James hauk-
koi henkeä pelkästä ajatuksesta. Reilun parin metrin korkuinen pelottava vuori verenhimoista lihansyö-

jää syöksyi pikajunan vauhtia kohti silminnähden hitaampaa ihmistä.

Kaikki tapahtui muutamissa sekunneissa, mutta aika tuntui tilannetta seuraavista miehistä tunteilta. He näkivät Tippetin nousevan jaloilleen Bradleyn niin käskettyä. He näkivät hänen juoksevan ja ottavan aseensa käteensä hänen kulkiessa sen paikan ohi, johon se oli pudonnut. Sitten he näkivät Tippetin kääntyvän ja pysähtyvän hänelle suojaa antavan puun taakse. Hän kuitenkin jäänyt siihen, vaan lähti juoksemaan kohti karhua. Juostessaan hän ampui tuota hirvittävää oliota, jonka olisi pitänyt kuolla sukupuuttoon jo kauan aikaa sitten. Hän juoksi ja ampui, kunnes peto oli lähes Bradleyn kimpussa. Puihin kavunneet miehet tuskin uskalsivat hengittää. Vaikutti siltä, että Tippet teki aivan turhaa työtä, Tippet, kaikista ihmisistä! He eivät koskaan olleet pitäneet Tippetä pelkurina, siinä joukossa, jonka kohtalo oli koonnut maailman kaikilta neljältä kolkalta osaksi tätä ryhmää, mutta hänellä oli varovaisen miehen maine. Joidenkin mielestä hän oli jopa ylivarovainen. Kuinka turhaan hän ja hänen liian pieneltä vaikuttava tuliaseensa ryntäsivät päin elä-

vää tuhokonetta! Mutta, niin, kuinka loistokasta! Jotenkin tämänkaltainen oli ajatuskulku, joka syntyi Bradyn mielessä, vaikka ei ehkä näin kaunopuheisesti ilmaistuna, pikemminkin paljon voimallisemmin.

Juuri silloin Brady ymmärsi, että hänkin voisi ampua karhua. Hän nosti kiväärinsä olkapäälle, mutta siinä samassa eläin alkoi kompuroida ja kaatui turvalleen pelottavasti muristen. Tippet ei lopettanut juoksemista tai ampumista ennen kuin hän oli pedon luona, pedon, joka makasi maassa melkein Bradleytä koskettaen, ja uudelleen pystyyn pyrkien. Tippet laittoi aseensa karhun korvan taakse ja veri liipaisimesta. Olento putosi hervottomana maahan ja Bradley nousi seisomaan.

”Hyvää työtä, Tippet”, hän sanoi. ”Erinomaisesti toimittu, mutta tämä todellakin oli hirvittävää ammusten tuhlausta.”

He jatkoivat matkaansa, ja jo varttitunnin päästä kohtaous oli haihtunut miesten puheista ja mielistä.

Kahden päivän ajan he jatkoivat vaarallista matkaansa. Ulkomuurin pystysuorat kalliot alkoivat

Pois ajan syövereistä on Tarzanista ja Mars-kirjoista parhaiten tunnetun Edgar Rice Burroughsin Caspak-trilogian päätösosa. Kirjassa esihistoriallisen mantereen erikoisen evoluution salaisuuksien verho raottuu huimien seikkailujen lomassa. Selviävätkö kaikki onnellisesti takaisin aurinkoiseen Kaliforniaan?

Vuosina 2021-2022 ilmestyneen Caspak-trilogian (*Ajan unohtama manner*, *Ajan unohtamat ihmiset* ja *Pois ajan syövereistä*) on uudelleen suomentanut FT Reijo Valta. Kirjassa on myös Vallan kirjoittamat jälkisanat.

ykl 84.2

Kannen kuva Timo Ronkainen
ISBN 978-952-7211-94-6

